

[Strona Główna](#) > ... > [Postępowanie Sądowe](#) > [Sprawy Cywilne](#) > [Przeprowadzanie Dowodów](#) > [Slovenia](#)

Przeprowadzanie dowodów

Autor treści:

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Słowenia

1 Ciężar dowodu

Zasady przeprowadzania i przedstawiania dowodów oraz metody prowadzenia postępowania dowodowego w procesie cywilnym reguluje ustawa o postępowaniu cywilnym (Zakon o pravdnem postopku, ZPP).

1.1 Jakie zasady obowiązują w odniesieniu do ciężaru dowodu?

Zgodnie z ogólną zasadą strony mają obowiązek wskazać wszystkie fakty, na których opierają swoje roszczenia i zarzuty, oraz przedstawić dowody na potwierdzenie tych faktów (art. 7 i 212 ZPP).

Powodowie muszą udowodnić wszystkie fakty stanowiące podstawę ich roszczeń, natomiast pozwani mają obowiązek udowodnić fakty stanowiące podstawę ich sprzeciwu. W przepisach prawa materialnego wskazano, która ze stron jest zobowiązana do przedstawienia i udowodnienia danego faktu. Konsekwencje nieudowodnienia faktu spoczywają na tej stronie, która zgodnie z zasadami prawa materialnego ma obowiązek przedstawić i udowodnić dany fakt (art. 7 i 215 ZPP).

1.2 Czy obowiązują zasady, które wyłączają konieczność dowodzenia niektórych faktów? W jakich przypadkach? Czy możliwe jest przedstawienie dowodu w celu obalenia szczególnego domniemania prawnego?

Postępowanie dowodowe obejmuje fakty, na których opierają się roszczenia i zarzuty, reguły naukowe i zawodowe oraz zasady wynikające z doświadczenia. Strona nie musi udowadniać norm prawnych, ponieważ sąd ma obowiązek zapoznać się z nimi z urzędu (*iura novit curia*).

Dowód nie jest wymagany w przypadku faktów przyznanych przez stronę przeciwną w toku postępowania przed sądem. Sąd może nakazać udowodnienie faktów przyznanych, jeżeli stwierdzi, że strona przyznała je z zamiarem skorzystania z uprawnienia, które jej nie przysługuje (art. 3 akapit trzeci ZPP).

Fakty, których strona nie kwestionuje lub które kwestionuje bez podania przyczyn, uznaje się za przyznane, chyba że cel zakwestionowania takich faktów wynika z innych oświadczeń strony. Strona może również zapobiec skutkom takiego domniemania przyznania faktów, oświadczając, że nie uznaje tych faktów; dotyczy to jednak wyłącznie faktów, które nie dotyczą postępowania tej strony ani sposobu jej postrzegania.

Dowód nie jest wymagany w przypadku faktów, które zostały przyznane i są powszechnie znane (art. 214 akapit pierwszy i szósty ZPP).

Sąd przyjmuje fakt przyznany bez badania jego prawdziwości (art. 214 akapit pierwszy ZPP), chyba że stwierdzi, że strona przyznała fakt z zamiarem skorzystania z uprawnienia, które jej nie przysługuje (art. 3 akapit trzeci ZPP).

Fakty, co do których istnieje domniemanie prawne, nie wymagają dowodu. Można jednak argumentować, że fakty takie nie istnieją, chyba że odpowiednie przepisy stanowią inaczej (art. 214 akapit piąty ZPP).

1.3 Do jakiego stopnia sąd musi być przekonany o fakcie, aby oprzeć orzeczenie na istnieniu tego faktu?

Aby wydać orzeczenie rozstrzygające co do istoty sprawy, sąd musi dysponować znacznym stopniem pewności co do prawdziwości danego faktu (dowód rzeczowy), tj. sąd musi być przekonany o prawdziwości faktów mających istotne znaczenie z punktu widzenia obowiązującego prawa.

W niektórych przypadkach do wydania orzeczenia wystarczy już samo uprawdopodobnienie faktu – dotyczy to w szczególności niektórych tymczasowych postanowień procesowych, które nie skutkują zakończeniem postępowania, lecz służą sądowi do rozwiązywania bieżących kwestii proceduralnych. Aby sędzia mógł zastosować określony przepis procesowy, konieczne jest uprawdopodobnienie faktów istotnych z punktu widzenia prawa. Sędzia nie musi jednak być przekonany o ich istnieniu. W ZPP nie definiuje się faktów, których uprawdopodobnienie wystarcza do uwzględnienia określonej normy prawnej.

2 Postępowanie dowodowe

2.1 Czy dowód przeprowadza się zawsze na podstawie wniosku strony czy sędzia w niektórych przypadkach może również przeprowadzić dowód z urzędu?

Zgodnie z obowiązującą zasadą kontrydiktoryjności o przeprowadzenie dowodu występują głównie strony.

Sąd może również przeprowadzić dowód z urzędu (art. 7 akapit drugi ZPP), jeżeli uzna, że strony zamierzają wykorzystać swoje uprawnienia w niedozwolony sposób (art. 3 akapit trzeci ZPP).

Sąd przeprowadza dowód z urzędu w sporach rodzicielskich, w przypadku których nie jest związany żądaniem strony, a nawet jeśli określone żądanie nie zostało zgłoszone; sąd może również przeprowadzić dowód pomimo tego, że żadna ze stron nie wskazała takich dowodów, jeżeli jest to niezbędne do zapewnienia ochrony interesów dziecka (art. 408 ZPP).

2.2 Co się dzieje po przyjęciu wniosku dotyczącego przeprowadzenia dowodu?

Sąd wskazuje, jakie dowody należy przeprowadzić w celu ustalenia istotnych okoliczności faktycznych (art. 213 akapit drugi i art. 287 ZPP). Wydając postanowienie w sprawie dowodów, sąd przyjmuje lub odrzuca wnioski złożone przez strony oraz może zarządzić przeprowadzenie określonego dowodu z urzędu.

Jeżeli sąd przychylił się do wniosku dowodowego złożonego przez stronę, postanowienie sądu zostaje następnie wykonane i dowód zostaje faktycznie przeprowadzony. Postanowienie sądu w sprawie przeprowadzenia dowodu nie jest dla sądu wiążące. Sąd może zmienić treść takiego postanowienia w toku postępowania i przeprowadzić dowód będący przedmiotem odrzuconego wcześniej wniosku dowodowego, a także przeprowadzić nowy dowód (art. 287 akapit czwarty ZPP).

Co do zasady dowód przeprowadza się na rozprawie w obecności sędziego, który wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie (art. 217 akapit pierwszy ZPP). Na wniosek strony, o ile zachodzą istotne przesłanki, dowód może zostać przeprowadzony w obecności wyznaczonego sędziego (art. 217 akapit pierwszy ZPP). W drodze wyjątku dowód może zostać przeprowadzony po zamknięciu rozprawy, jeżeli skład sędziowski orzeknie o otwarciu zamkniętej już rozprawy na nowo. Następuje to wówczas, gdy konieczne jest uzupełnienie postępowania lub wyjaśnienie istotnych kwestii (art. 292 ZPP).

2.3 W jakich przypadkach sąd odrzuci wniosek dowodowy strony?

W ZPP wyraźnie stwierdzono, że wniosek o przeprowadzenie dowodu może zostać odrzucony wyłącznie w przypadku, gdy dowód nie ma istotnego znaczenia dla wydania orzeczenia (art. 287 ZPP), tj. nie służy on ustaleniu faktów istotnych z punktu widzenia prawa. ZPP nie zawiera jednak żadnych przepisów szczegółowych dotyczących możliwości odrzucenia niedopuszczalnych dowodów lub dowodów, których nie można przeprowadzić w opłacalny sposób lub których przeprowadzenie jest niewykonalne.

Najpóźniej do dnia przeprowadzenia pierwszej rozprawy strona musi przedstawić wszystkie niezbędne fakty na poparcie swoich roszczeń, przedstawić dowody niezbędne do potwierdzenia prawdziwości składanych oświadczeń oraz zająć stanowisko w kwestii oświadczeń i dowodów przedstawionych przez stronę przeciwną.

Oznacza to, że sąd nie weźmie pod uwagę dowodów, które strona przedstawiła zbyt późno. Oznacza to, że sąd nie weźmie pod uwagę dowodów, które strona przedstawiła zbyt późno. Zazwyczaj skutkuje to utratą prawa strony do przedstawienia tych dowodów (art. 286 ZPP). Jedyne wyjątki od tej zasady dotyczą przypadków, w których strona jest w stanie udowodnić, że nie mogła przedstawić dowodów na pierwszej rozprawie z przyczyn od niej niezależnych lub gdy w opinii sądu dopuszczenie dowodu nie opóźniłoby rozstrzygnięcia sporu (art. 286 akapit trzeci ZPP).

W przypadku dowodów niedopuszczalnych lub niemożliwych do uzyskania należy zapewnić zgodność z przepisami art. 3 akapit trzeci ZPP, który stanowi, że sąd nie dopuszcza wniosków stron, które są sprzeczne z obowiązującymi przepisami lub z normami moralnymi.

2.4 Jakie wyróżnia się środki dowodowe?

W ZPP wyróżnia się następujące środki dowodowe: oględziny, dowody z dokumentów, przesłuchanie świadków, przesłuchanie biegłych oraz przesłuchanie stron.

2.5 Jakie metody stosuje się w celu uzyskania dowodów ze świadków i czym się one różnią od środków uzyskiwania dowodów z biegłych? Jakie obowiązują zasady w odniesieniu do składania dowodów pisemnych i ekspertyz/opinii biegłych?

Świadkowie: każda osoba wezwana do sądu w charakterze świadka ma obowiązek stawienia się, o ile przepisy nie stanowią inaczej, i złożenia zeznań (art. 229 akapit pierwszy ZPP). Świadkowie są przesłuchiwanymi na wniosek strony, która musi określić przedmiot zeznań oraz podać dane osobowe świadka (art. 236 ZPP). Świadkowie są wzywani na rozprawę za pomocą specjalnego wezwania, w którego treści musi się znaleźć pouczenie o obowiązku złożenia zeznań, konsekwencjach nieusprawiedliwionego niestawienia się oraz o prawie do zwrotu kosztów (art. 237 ZPP).

Świadkowie są przesłuchiwanymi na rozprawie. Osoby, które ze względu na wiek, zły stan zdrowia lub znaczny stopień niepełnosprawności fizycznej nie mogą stawiać się na wezwanie, mogą zostać przesłuchane w miejscu zamieszkania (art. 237 akapit drugi ZPP). Każdy ze świadków jest przesłuchiwany indywidualnie i pod nieobecność świadków, którzy mają zeznawać później (art. 238 akapit pierwszy ZPP). Sąd poucza świadków o obowiązku mówienia prawdy i niezatajania faktów; poucza ich również o konsekwencjach składania fałszywych zeznań. W pierwszej kolejności świadek zeznaje, co mu wiadomo w sprawie; następnie przewodniczący lub członkowie składu sędziowskiego, strony oraz ich pełnomocnicy i przedstawiciele zadają świadkowi pytania w celu zweryfikowania, uzupełnienia lub wyjaśnienia zeznań świadka. Możliwa jest konfrontacja świadków składających sprzeczne zeznania (art. 239 akapit trzeci ZPP). Obecnie w ZPP nie przewiduje się zaprzysięgania świadków.

W ZPP nie przewiduje się odrębnego trybu przesłuchania zwykłych świadków i biegłych ani nie ustanawia się żadnych szczególnych przepisów procesowych w tym zakresie. Tryb przesłuchania świadków i biegłych niczym się nie różni.

Dokumenty: choć w ZPP nie określono hierarchii poszczególnych środków dowodowych, za najbardziej wiarygodny środek dowodowy uznaje się dokumenty. Dokumenty dzielą się na dokumenty urzędowe i dokumenty prywatne. Dokumentami urzędowymi są dokumenty sporządzone w określonej formie przez organ państwowy, działający w ramach własnego zakresu kompetencji, lub dokumenty sporządzane w takiej formie przez organ samorządowy, spółkę lub inną organizację lub osobę fizyczną w ramach wykonywania funkcji publicznej powierzonej im na mocy obowiązujących przepisów (art. 224 akapit pierwszy ZPP). Dokumenty prywatne to wszystkie dokumenty, które nie są dokumentami urzędowymi. Podpis złożony na dokumencie prywatnym może zostać poświadczony przez uprawniony do tego organ państwowy lub osobę prawną lub fizyczną pełniącą funkcję publiczną (np. notariusza). Takie klauzule poświadczające na dokumencie prywatnym mają znaczenie urzędowe i ta część dokumentu również może zostać uznana za dokument urzędowy. Wartość dowodowa dokumentów urzędowych jest określona w ZPP odrębnymi przepisami. Dokument urzędowy stanowi dowód prawdziwości faktów, które potwierdza lub przedstawia (art. 224 akapit pierwszy ZPP). Choć w ZPP zakłada się prawdziwość treści dokumentu urzędowego, dopuszczalna jest argumentacja, że dany dokument urzędowy niewłaściwie przedstawia fakty lub że został sporządzony w sposób nieprawidłowy (art. 224 akapit czwarty ZPP). Jest to jedyna zasada dowodowa obowiązująca w słoweńskim postępowaniu cywilnym.

Zagraniczne dokumenty urzędowe uwierzytelnione zgodnie z odpowiednimi przepisami mają taką samą wartość

dowodową jak dokumenty słoweńskie, o ile zastosowanie mają uzgodnienia dotyczące wzajemnego uznawania dokumentów, chyba że postanowienia umowy międzynarodowej stanowią inaczej (art. 225 ZPP).

W ZPP ustanowiono również przepisy dotyczące doręczania dokumentów (obowiązek przedstawienia dokumentów) w zależności od tego, czy dany dokument znajduje się w posiadaniu strony, która się na niego powołuje, strony przeciwnej, organu państwowego lub organizacji pełniącej funkcję publiczną czy osoby trzeciej (osoby fizycznej lub prawnej).

Biegli: sąd przeprowadza dowód z opinii biegłego, jeżeli ustalenie lub wyjaśnienie danego faktu wymaga wiedzy technicznej, którą sąd nie dysponuje (art. 243 ZPP). Sąd cywilny powołuje biegłego w drodze szczególnego postanowienia, przy czym przed powołaniem może umożliwić stronom przedstawienie ich opinii na ten temat. Biegłego może również powołać przewodniczący składu sędziowskiego lub sędzia wyznaczony do rozpoznania sprawy na wniosek, o ile posiadają oni uprawnienia do przeprowadzenia takiego dowodu (art. 244 ZPP). Biegli powoływani są zazwyczaj ze specjalnej listy biegłych sądowych; zadanie to można również powierzyć wyspecjalizowanej instytucji. Biegłymi mogą być wyłącznie osoby fizyczne. Biegli mają obowiązek przyjąć powierzone zadania oraz przedstawić swoje ustalenia i opinię (art. 246 akapit pierwszy ZPP). Sąd może ukarać grzywną biegłego, który: nie stawi się na rozprawie bez usprawiedliwienia mimo prawidłowo doręczonego wezwania; odmawia wykonania zadań bez podania uzasadnionego powodu; nie zawiadomi sądu niezwłocznie o przyczynach uniemożliwiających mu (terminowe) wykonywanie zadań biegłego; bez podania uzasadnionej przyczyny nie wykona zadań biegłego w terminie wyznaczonym przez sąd (art. 248 akapit pierwszy ZPP). Biegli mogą zostać zwolnieni z obowiązku wykonania zadań na własny wniosek wyłącznie z przyczyn stanowiących podstawę do odmowy składania zeznań lub odpowiedzi na dane pytanie. Sąd może również zwolnić biegłych z obowiązku wykonania zadań na ich własny wniosek z innych uzasadnionych przyczyn (np. nadmierne obciążenie pracą). O zwolnieniu biegłego z powierzonych mu obowiązków z takiej przyczyny może również wystąpić upoważniony pracownik instytucji lub organizacji, w której zatrudniony jest biegły (art. 246 akapit drugi i trzeci ZPP). Biegły może również zostać wyłączony w takim samym trybie jak sędzia; jedyny wyjątek polega na tym, że osoba wcześniej przesłuchiwana w charakterze świadka może występować w charakterze biegłego (art. 247 akapit pierwszy ZPP).

Zadaniem biegłego jest przedstawienie własnych ustaleń i opinii. Sąd decyduje również, czy biegły ma przedstawić swoje ustalenia i opinię wyłącznie w formie ustnej w trakcie rozprawy, czy też dodatkowo w formie pisemnej przed rozprawą. Sąd wyznacza również termin w którym biegły ma obowiązek przedstawić swoje ustalenia i opinię. Jeżeli powołano więcej niż jednego biegłego, mogą oni przedstawić swoje ustalenia i opinie wspólnie, o ile są one zgodne. W przypadku braku zgodności każdy z biegłych przedstawia własne ustalenia indywidualnie (art. 254 ZPP). W przypadku wystąpienia zasadniczych rozbieżności między informacjami przedstawianymi przez biegłych lub gdy ustalenia jednego lub większej liczby biegłych są niejasne, niepełne lub wewnętrznie sprzeczne lub stoją w sprzeczności z ustalonym stanem faktycznym, a ponowne przesłuchanie biegłych nie prowadzi do wyeliminowania takich niespójności, sąd ponownie przeprowadza dowód z udziałem tych samych lub innych biegłych (art. 254 akapit drugi). Jeżeli jednak opinia jednego lub większej liczby biegłych zawiera sprzeczności lub nieprawidłowości lub jeżeli wydana opinia budzi uzasadnione wątpliwości, sąd zwraca się o wydanie opinii do innych biegłych (art. 254 akapit trzeci ZPP). Biegli mają prawo do otrzymania zwrotu kosztów oraz do wynagrodzenia za wykonaną pracę (art. 249 akapit pierwszy ZPP).

2.6 Czy istnieją silniejsze i słabsze środki dowodowe?

Przy ocenie dowodów stosuje się zasadę swobodnej oceny dowodów. Sąd, działając zgodnie ze swoimi przekonaniem, stwierdza, które fakty uznaje za udowodnione, opierając się na wynikach dogłębnej i dokładnej oceny każdego dowodu z osobna i całego materiału dowodowego łącznie oraz wyniku całego postępowania (art. 8 ZPP). Z tego względu w słoweńskim postępowaniu cywilnym nie stosuje się „reguł dowodowych”, w których ustawodawca w sposób abstrakcyjny wskazuje z góry wartość określonych rodzajów dowodów. Jedynym wyjątkiem jest zasada oceny dokumentów urzędowych (zob. pkt 2.5).

W praktyce stosuje się jednak zasadę, zgodnie z którą dowód z dokumentu jest na przykład bardziej wiarygodny (lecz nie silniejszy) niż inne sposoby przeprowadzania dowodu, takie jak zeznania świadków lub oświadczenia stron.

2.7 Czy udowodnienie określonych faktów wymaga oznaczonych środków dowodowych?

W ZPP nie wskazano, czy określone dowody lub środki dowodowe są obowiązkowe w celu udowodnienia istnienia

określonych faktów.

2.8 Czy świadkowie są zobowiązani przepisami prawa do zeznawania?

Tak. Każda osoba wezwana do sądu w charakterze świadka ma obowiązek stawienia się oraz, o ile przepisy nie stanowią inaczej, złożenia zeznań (art. 229 akapit pierwszy ZPP).

2.9 W jakich przypadkach mogą odmówić składania zeznań?

W charakterze świadka nie można przesłuchać osoby, której zeznanie naruszyłoby obowiązek zachowania tajemnicy urzędowej lub wojskowej, chyba że właściwy organ zwolni ją z tego obowiązku (art. 230 ZPP).

Sędzia przewodniczący izbie może w drodze wyjątku wyrazić zgodę na przesłuchanie świadka naruszające tajemnicę urzędową lub wojskową, jeżeli spełnione są warunki ujawnienia informacji poufnych w postępowaniu sądowym (w zależności od wagi tych informacji i treści dokumentu w kontekście danego postępowania; charakteru i wrażliwości informacji niejawnych; znaczenia i wagi praw materialnych, których sprawa dotyczy oraz tego, czy ujawnienie informacji niejawnych powodowałoby zagrożenie dla funkcjonowania organu lub dla bezpieczeństwa narodowego).

Świadek może odmówić złożenia zeznań (art. 231 ZPP):

- dotyczących spraw, które strona wyjawiała mu jako upoważnionemu pełnomocnikowi;
- dotyczących spraw, które strona lub inna osoba wyjawiała mu jako spowiednikowi;
- dotyczących spraw, o których dowiedział się, pełniąc obowiązki adwokata lub lekarza lub podczas wykonywania innego zawodu lub czynności, w ramach których objęty był obowiązkiem zachowania w tajemnicy wszelkich faktów poznanych w trakcie wykonywania takiego zawodu lub czynności.

Świadek może odmówić odpowiedzi na konkretne pytania, o ile ma ku temu ważny powód, szczególnie jeśli odpowiedź spowodowałaby znaczne szkody moralne lub finansowe bądź wszczęcie postępowania karnego przeciwko niemu samemu lub jego krewnym w linii prostej dowolnego stopnia lub krewnym w linii bocznej do trzeciego stopnia lub jeśli odpowiedź spowodowałaby znaczne szkody moralne lub finansowe bądź wszczęcie postępowania karnego przeciwko jego małżonkowi lub powinowatemu do drugiego stopnia włącznie (nawet jeśli małżeństwo zostało uprzednio rozwiązane), jego opiekunowi lub podopiecznemu, bądź też przysposabiającemu rodzicowi lub przysposobionemu dziecku (art. 233 akapit pierwszy ZPP).

Ryzyko spowodowania szkód finansowych nie może jednak być podstawą odmowy zeznań przez świadka w sprawie czynności prawnych, w których uczestniczył w charakterze wezwanego świadka, w sprawie czynności podjętych w związku ze sporem, w których występował jako poprzednik prawny lub przedstawiciel jednej ze stron, w sprawie faktów dotyczących stosunków majątkowych wynikających z więzów rodzinnych lub małżeńskich, faktów dotyczących urodzenia, małżeństwa lub śmierci lub w każdej innej sprawie, w której na mocy obowiązujących przepisów świadek ma obowiązek złożenia wniosku lub zeznania (art. 234 ZPP). Świadek nie może również odmówić złożenia zeznań z uwagi na konieczność ochrony tajemnicy handlowej, jeżeli ujawnienie określonych faktów leży w interesie społeczeństwa lub innej osoby, o ile interes taki przeważa nad szkodami spowodowanymi ujawnieniem tajemnicy (art. 232 ZPP).

2.10 Czy osoba, która odmawia złożenia zeznań, może być ukarana lub zmuszona do zeznawania?

Tak. Jeżeli świadek pomimo wezwania w prawidłowy sposób nie stawi się na rozprawie i nie przedstawi usprawiedliwienia lub jeżeli bez pozwolenia opuści miejsce przesłuchania, sąd może nakazać doprowadzenie świadka na jego koszt oraz wymierzyć mu grzywnę w wysokości do 1300 euro. Sąd może również ukarać grzywną świadka, który stawia się na rozprawie, lecz pouczony o konsekwencjach odmawia zeznań lub odpowiedzi na konkretne pytania z przyczyn, które sąd uznaje za nieuzasadnione. W takim przypadku wobec świadka, który w dalszym ciągu odmawia zeznań, sąd może zastosować areszt do chwili zgłoszenia chęci złożenia zeznań lub do chwili, gdy jego przesłuchanie stanie się zbędne, przy czym okres aresztowania nie może przekroczyć jednego miesiąca (art. 241 akapit pierwszy i drugi ZPP).

2.11 Czy przewiduje się, że od niektórych osób nie można uzyskać dowodów?

Świadkiem może być każda osoba zdolna do udzielenia informacji na temat faktów wymagających udowodnienia (art. 229 akapit drugi ZPP). Zdolność do występowania w charakterze świadka nie jest uzależniona od zdolności do czynności prawnych. Dziecko lub osoba częściowo lub całkowicie pozbawiona zdolności do czynności prawnych może występować w charakterze świadka, jeżeli jest w stanie udzielić informacji na temat faktów o istotnym znaczeniu z punktu widzenia prawa. Kwestia zdolności świadka do złożenia zeznań jest rozstrzygana przez sąd indywidualnie w każdym przypadku.

Świadkiem nie może być strona ani jej pełnomocnik procesowy; świadkiem może być jednak zwykły przedstawiciel (*pooblaščenec*) lub interwenient uboczny (*stranski intervenient*).

2.12 Jaką rolę odgrywa sędzia i strony w przesłuchaniu świadka? W jakich warunkach można przesłuchać świadka w trybie wideokonferencji lub za pośrednictwem innych środków technicznych?

W odniesieniu do przesłuchania świadków zob. odpowiedź powyżej.

Kwestię wideokonferencji reguluje art. 114a ZPP, zgodnie z którym za zgodą stron sąd może zezwolić na to, aby strony i ich pełnomocnicy znajdowali się w innym miejscu w trakcie przesłuchania i aby podejmowali z takiego miejsca czynności procesowe, jeżeli istnieje możliwość transmitowania dźwięku i obrazu z miejsca, w którym odbywa się przesłuchanie, do miejsca lub miejsc, w których znajdują się strony lub ich pełnomocnicy. Takie same warunki obowiązują przy przeprowadzaniu dowodów z oględzin i dokumentów oraz przesłuchania stron, świadków i biegłych.

3 Ocena dowodów

3.1 Czy istnieją ograniczenia nałożone na sąd dotyczące uwzględniania przez sąd w orzeczeniu dowodów, które zostały zebrane przez stronę niezgodnie z prawem?

Zasadniczo dowody uzyskane niezgodnie z prawem (np. poprzez korzystanie z nielegalnych podsłuchów telefonicznych) nie mogą zostać wykorzystane w postępowaniu cywilnym. W orzecznictwie dopuszcza się jednak możliwość wykorzystania takich dowodów w drodze wyjątku, jeżeli istnieją ważne przyczyny lub jeżeli przeprowadzenie takiego dowodu ma szczególne znaczenie dla wykonania prawa zagwarantowanego na mocy konstytucji. W takim przypadku poza faktem, że niektóre dowody mogły zostać uzyskane niezgodnie z prawem, decydującą rolę odgrywa to, czy przedstawienie dowodu w postępowaniu cywilnym doprowadziłoby do ponownego naruszenia praw człowieka.

Jeżeli chodzi o niedopuszczalne dowody i dowody, których pozyskanie jest niewykonalne, art. 3 akapit trzeci ZPP stanowi, że sąd nie uwzględni wniosków stron, które są sprzeczne z obowiązującymi przepisami lub normami moralnymi.

3.2 Czy moje oświadczenie, jako strony w sprawie, uznaje się za dowód?

Jeżeli oświadczenie stanowi element pozwu lub wniosku, nie zostanie uznane za dowód, lecz będzie miało status twierdzenia strony dotyczącego okoliczności faktycznych, na poparcie którego strona będzie również musiała przedstawić odpowiednie dowody. Jeżeli oświadczenie jest zawarte w dokumencie przedłożonym jako dowód na poparcie twierdzeń strony, oświadczenie takie będzie miało status dowodu z dokumentu.

Oświadczenie złożone przez stronę w trakcie jej przesłuchania również uznaje się za dowód, ponieważ w ZPP przesłuchanie stron uznaje się za jeden ze środków dowodowych (art. 257 ZPP).

Powiązane strony

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

■ Ostatnia aktualizacja: 09/01/2020

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.